

opmærksom derpaa —, som gif ganske særligt ind paa et Tilfælde af den Art, og Forhandlingen derom gjorde vistnok det Indtryk paa Enhver her i Salen, at den Mand, Communen havde indstillet som sin bedste Mand til denne Post, var et meget dueligt Menneſte, en overmaade brugbar Mand, men man kan ikke tage en Commune ilde op, at den, naar den kan faae en duelig Mand i en ung, kraftig Alder, giver ham Fortrinet for en ældre Mand, der maaskee har siddt sig halvt eller qvart op i et andet Kald; det er tværtimod en forstandig og fornuftig Udviſning af det communale Liv. — Da disse Sager, som jeg her er kommen til at tale om — ikke, fordi jeg selv har villet bringe dem paa Bane, men fordi de andre Medlemmer have bragt dem frem — især vedrøre Underviſningsministeren, vil jeg ogsaa henlede Opmærksomheden paa en meget skadelig Ting, der lidt efter lidt har sneget sig ind; det er det hele Kirkeforbedringsſyſtem. At Kirken ſkal holdes i en god og brugbar Tilſtand, ſvarende til Menighedens Størrelſe, er rigtigt; men det hele Syſtem med at gjenvinde nogle fordums, dog altid keitede, Bygninger, troer jeg ikke, der kommer noget Stort ud af. At ſtrabe af, for at finde gamle, maadelige Villeder osv., at ſmykke ud paa alle mulige Maader, kan ikke være nogen Forpligtelſe. Derſom Communerne eller Rigmænd af egen Tilfkyndelſe ville ſtaffe ſaadanne Forjiringer tilveie, er det vel, men forſaavidt Staten er Kirkeeier, ſkal den være tilbageholdende og ſparſom med de Midler, den anvender, idet den nemlig ikke ſkal give Anledning til, at den Lov, der er udstedt for at ſtaffe det Fornødne tilveie, misbruges ſom en Forſkjønnelſeslov. Jeg veed meget godt, at Loven giver Anviſning derpaa, og at der bagved ligger den Tanke, at Guds Huus ſkal være ſmykket. Guds Huus ſmykket! Jeg ſkal ikke gaae ind derpaa, thi jeg synes, der er noget ſaa Hedensk deri, at det ikke kan kaldes Chriſtendom. — Der er en Sag, hvoraf jeg ikke kan ſee Spor her i Finantsloven, men med Hensyn til hvilken der heller intet Spor kan komme frem, før en anden Lov er kommen tilveie, nemlig Oploſningen af det hele Veitog Veibekſtningſyſtem. Jeg haaber, at den ærede Indenrigsminister ikke lader denne Sag,

som jeg troer er forarbejdet og allerede bragt langt frem, gaae i Glemmebogen, men at han vil tilſtræbe dens ſvarlige endelige Afgjørelſe.

Jeg brød før af med de mere almindelige Betragtninger, fordi jeg var bange for, at Fortættelſen af diſſe Almindeligheder ſkulde blive trættende, men jeg vender nu tilbage til dem. Jeg gaaer et Dieblit ind paa den Betragtning — ſom Enhver forøvrigt veed, jeg aldeles forkaſter —, at der endnu er Noget, ſom er fælles, og at dette beroer paa, hvad der ſaa at ſige ikke ordret er udtrykt at ſtulle være ſærligt. Dette er en Regel, ſom man har ſøgt at opſtille, ſkjøndt jeg nok veed, man har ſprunget den over, men det ſkal jeg ikke videre omtale. Jeg vil imidlertid bede lagt Mærke til, at enhver Skatteforandring, enhver ny Skattelov, ſom ſagt Alt, hvad der er Skat, ſom ſkal udredes af Kongeriget alene, ved ſelve Lovbeſtemmelſen er ſærlige Anliggender. Nu har man forandret Poſtſkatteloven. Derved er det, ſelv om man vil hænge ſig i Ordet „Forandring“, gjort klart, at alle Poſtindtægter og Controllen dermed er et ſærligt Anliggende, og jeg poſterer dem nu ved Vædringsforſlag paa Finantsloven. Man har ogsaa gjort forſkjellige Vædringer i Tolbloven; jeg poſterer dem paa Finantsloven, ja, jeg kan gjøre det meget kortere: Jeg tager alle Indtægtskilber og hvad dertil hører, ſom Ingen kan bevise mig ere komne fra nogen anden end ſærlige danſke Kommer, og fører dem op paa Kongerigets Finantslov. Der er en Poſt, ſom ikke er ringe. Det har været meget omidiſputeret, men er dog opretholdt indtil det Sidſte, at Drefundsfonden i Grunden var ſpecifict kongerigt; men naar den var det, og kun blev holdt i dette taagede Lys ligeoverfor de andre Landſdele for Samſtatsens Skyld, ſaa er den nu hjemfalden, da der kun er eet Kongerige, og det er af hderſte Vigtighed at vaage derover, eſtersom vi vide, at al den Gjæld, for hvilken den er Borggen, i dette Dieblit hæfter paa Kongeriget. Da vi Alle vide, at vi med Hensyn til vore Gjældsforhold uden Undtagelſe ikke med Nimeſtigged kunne faae de 19, 3^u udredebe fra Sleſvig, føre vi dem op paa Finantsloven. Den ærede Indenrigsminister har idag indbragt Forſlag til en